

seende, der kunne Børnene lege, Drengene sætte deres Drager op; i det hele taget tror jeg, at det er sundt, at der er et saadant Sted, hvor man kan boltre sig. Nu ved jeg meget godt, at man kan sige, at det, man vil benytte Fællederne til i dette Tilfælde, eller som dog har givet Anledning til dette Forslag, er de syge. Det er ogsaa rigtigt, og jeg ønsker ikke at tale derimod, jeg vil gerne gøre mit til, at man plejer de syge paa bedste Maade og søger at gøre dem raske. Men der er et andet Hensyn, som maaske er nok saa vigtigt, og det er Hensynet til at holde de sunde karste, og det tror jeg, man bedst naar ved i en By at have aabne Pladser som disse — det er Byens Lunger, og dem bør man ikke røre ved, thi saa kan Byen gerne blive trangbrystet. Der er en anden Grund til at lade Pladsen ligge og ikke bebygge den, og det er den, at det er helbdiigt, at der i en stor By er bevaret visse Pladser, som kunne benyttes paa forskellig Maade. Hvis man f. Eks. vil have en Udstilling, ere Fællederne meget gode dertil; hvis man vil holde Maskenspøder, saa vilde Fællederne ogsaa være gode dertil. Man kunde saaledes tænke sig mange Ting, f. Eks. naar der skal være Revu, kan Fællederne ogsaa bruges dertil. Nu kan der ganske vist siges: Disse Ting kunne jo nok afholdes andre Steder, og for Folk, som kunne køre, hvad enten det nu sker i Jærnbane eller Droffe eller i privat Vogn, kan det jo ogsaa være lige meget, om den Plads, de skulle til, ligger et Par tusinde Alen borte; men for de Folk, som skulde gaa paa deres Ben, kan det ikke være lige meget. Man kunde nævne mange saadanne Tilfælde, hvor en saadan Plads er i høj Grad nødvendig eller i alt Fald ønskelig. Jeg nævnte Revuer; hvis vi f. Eks. tænkte os, at vor sidste Krig ikke var endt paa en saa uheldig Maade, og vi vilde have modtaget de hjemvendte Krigere paa en festlig Maade, hvad vilde saa have været smukkere, end om vi kunde have modtaget dem paa en stor aaben Plads inde i Byen? Derfor mener jeg, at naar man nu en Gang har en saadan stor Plads, saa bør man ogsaa holde paa den og værne om den, og det forekommer mig, at man vil gøre den fattige Borgere en stor Vret ved at lægge Beslag paa en saadan Plads. Der er saa tit her i denne Sal Tale om, hvad der er demokratisk; meget ofte er efter min Mening det Ord blevet misforstaaet; men hvis noget er demokratisk, saa er det at holde paa, at enhver Mand, den simple Mand, har en Plads, hvor han føler sig hjemme. Der er i Gaar blevet talt saa meget om, hvem der

staar sig ved denne Overenskomst, og at der var to Parter her, der stod over for hinanden — der var Kommunen paa den ene Side og Staten paa den anden Side, og de Herrer, som udtalte sig i Gaar, udtalte sig væsentlig fra de to Sider: om det var Kommunen eller Staten, der tjente ved denne Handel, og det blev set fra forskellige Synspunkter. De Folk, der have Interesser i Kjøbenhavn, forsvarede det Standpunkt, at Kommunen tjente ikke, og de øvrige Talere mente, at Staten ikke tjente derved. Imidlertid skal jeg gøre opmærksom paa, at Kommissionen har haft den Opfattelse af Sagen, at den har været overmaade vel tilfreds med sit Udbytte i saa Henseende, og den har sagt, at begge Parter staa sig rigtig godt ved det; den siger nemlig, at: „Den af Udvalget foreslaaede Ordning byder saa vel Kjøbenhavns Kommune som Staten væsentlige Fordele“. Nu er det imidlertid saaledes, at naar der sker en Handel — og her er det jo Millioner, der er Tale om; det forstrækker os imidlertid ikke; thi vi ere jo vant til, at Millionerne summe os om Drene — altsaa naar en Handel sker, saa er det ikke ofte, at begge Parter tjene derved. Der er et fransk Mundheld, som siger: „naar Pengene skulle gaa ind i minomme, saa maa de gaa ud af en andens“, og jeg tror, at dette ogsaa holder Stil. Naar der kun er to Parter, saa tror jeg ikke, at begge kunne tjene; men jeg tror netop heller ikke, at det passer rigtigt i dette Tilfælde, thi her tjener vistnok baade Kommunen og Staten; det er nemlig Sagen, at her er der ikke to Parter, men her er der flere Parter, og de, som skulle betale Gibet, det er os, det er Kjøbenhavns Borgere, det er hele Landets Borgere, eftersom Kjøbenhavn er Landets Hovedstad. Landets Indbyggere, de betale det meste, nemlig den Fæl, de have til at have en stor aaben Plads midt i Kjøbenhavn; det er den, som bliver opgivet, og det handler Staten og Kommunen om og ere til en vis Grad enige om, at begge tjene. Men der mener jeg, at Folketinget burde ogsaa have et Ord med at sige og bør varetage de Folks Interesser, som ikke blot se paa, hvor mange Kvadratalen hver faar. Naar Kommunen tager den ene Halvdel og Staten tager den anden, saa kan man nemt regne ud, at der kommer Fenge i begge Kasser, og det stemmer ogsaa med, hvad jeg før sagde; thi naar der kommer Fenge i begge Kommer, saa maa de gaa ud af en andenomme, og det er netop den fællesomme, den storeomme, den almindelige Befolkning, som det gaar ud over, det er den, som kommer til at betale Gil-